

Det kändes hoppfullt!

När jag och min man äntligen fick vår älskade dotter en decemberdag i Nanchang 2004 var det avslutningen på en helt igenom positiv adoptionsprocess. När vi påbörjade vår andra adoption hade situationen förändrats. Istället för att räkna ner dagar blev vi allt mer missmodiga. Vi hade LID 17 januari 2007 och allt gick bara mer och mer långsamt. Vi började ganska snart diskutera alternativet att adoptera ett barn med särskilda behov. Vi anmälde intresse för några barn som FFIA sökte föräldrar åt men blev aldrig aktuella. Månaderna gick och för att öka våra möjligheter förnyade vi vårt medgivande med en högre medgivandeålder; 0-2 år.

Det kändes igen hoppfullt att vi faktiskt skulle få ett till barn, samtidigt som åtminstone jag nog sörjde att inte få vänta och längta på samma sorglösa sätt som vid vår första adoption. Naiv eller inte, men då var jag så säker på att vi skulle få vårt barn och tillät mig att bara glädjas. Denna gång var fokus på vilka problem barnet kunde ha och vad vi kunde hantera. Nu skulle vi välja vårt barn och hur skulle vi veta att vi valde rätt? Det som var mest jobbigt var att välja bort de speciella behov vi inte kände oss bekväma med. Med vilken rätt gjorde vi det? Dock kunde vi ha en öppen dialog om vad vi tyckte och det tror jag är nödvändigt. Beslutet grundas väl till största delen på fakta men jag tror också att man måste ta hänsyn till de känslomässiga erfarenheter man kan ha gällande olika speciella behov och varje familjs beslut blir därför unikt.

Eftersom jag jobbar i sjukvården hade vi en fördel gällande medicinsk kunskap kring olika diagnoser. Det var också viktigt att få ta del av andras erfarenheter gällande adoption av barn med speciella behov och denna information sökte vi via internet, t ex FFIA:s hemsida och "KinaSN-barn-villvetamera". När det blev möjligt att adoptera via "48-timmarslistan" var vi ganska väl förberedda och kunde snabbt samla ihop de dokument som behövdes. Vi hade också varit i kontakt med en barnläkare, specialiserad på hjärtsjukdomar och en barnortoped inför rehabiliteringsplanen.

På förmiddagen den 16 juni 2008 hade min man kontakt med FFIA som ville att vi skulle komplettera något dokument. Vi förstod egentligen inte brådskan men när de sa att de skulle återkomma efter lunch väcktes hoppet och pulsen steg avsevärt. Så, strax efter lunch, mitt i min akutmottagning, ringer min man. FFIA hade hittat en liten pojke till oss! Vi kunde inte vänta utan öppnade mejlet samtidigt i varsin telefon. Så pigga ögon och runda kinder. Min kollega kom in strax efter och undrade om något hade hänt. Jag vet inte, svarade jag. Hade jag blivit 2-barnsmamma, eller? Det var en kluven känsla och vi vågade inte glädja oss ännu. Vi fick rapporten gällande en 8-månader gammal gosse med ASD (hål mellan hjärtats förmak). Han verkade välmående och piggså hjärtat kände vi oss inte alls oroliga för. Däremot var hans hepatit B prover inte helt invändningsfria. Detta var något vi måste ta ställning till, eftersom detta speciella behov inte fanns med på vår lista. FFIA hjälpte oss med en förfrågan till CCAA som svarade att "det är normalt". Jag var i kontakt med infektionsläkare som inte kunde ge säkra besked, eftersom det inte gick att ge på den information vi hade. Eftermiddagen och kvällen var därför jobbig. Jag tror att det blev extra svårt eftersom vi hade en valmöjlighet. Det finns

aldrig några garantier och det visste ju vi också. Nästa dag hade vi fortfarande inte bestämt hur vi skulle göra, men fick via FFIA kontakt med en infektionsläkare i Göteborg som är specialiserad på adopterade barn. Samtalet med henne var till stor hjälp och när jag sedan också hade pratat med hjärtläkaren kände både jag och min man att det mesta av vår oro och rädsla hade försvunnit. Det var en sådan lättnad när vi insåg att detta var vår pojke. Vi fick använda lunchen till att skriva rehabiliteringsplan men det gick bra och FFIA skickade LOI innan tiden var ute. Känslan var fortfarande lite överklig men vi berättade för vår familj och närmaste vänner. Vi har fått en son (om vi blir godkända av CCAA). Veckan efter barnbesked reste vi på semester i 2 veckor och då hann vi mer och mer ta in vad som hänt. Vi hade också en väldigt tur och fick redan efter några dagar preliminärt godkännande. Vi hann till och med få LOA innan vi reste hem från semestern och i samband med detta fick vi ytterligare två bilder förutom den första. De låg och väntade på oss hemma och när vi öppnade dessa förstärktes känslan ytterligare; detta var vår pojke.

Vi fick resa i september så snart sommar-OS var över. Vi reste tillsammans med en grupp till Beijing men reste själva till Kunming i Yunnan-provinsen. Det var en omställning att bli fyra i ett varmt hotellrum men med lite distans var resan fantastisk.

Strax efter hemkomst gjorde vi den sedvanliga läkarundersökningen, där vi också bad om extra provtagning i enlighet med infektionsläkarens rekommendation. Vi väntade ytterligare ett par månader på ultradjudsundersökning av hjärtat.

Hjärtundersökningen visade att det lilla hålet hade växt ihop av sig självt så det var inte längre ett problem. Även hepatitproverna var bra, så infektionsläkarens teori stämde; dvs att barn ibland har antikroppar från den biologiska modern kvar i blodet en tid efter födseln men de är själva inte sjuka. Givetvis blev vi väldigt lättade och glada för dessa besked, men nu när vi hade fått vår pojke var det inte längre så viktigt. Fokus var inte alls på speciella behov utan på att detta barn var vårt.

Och det är så det är. Livet kan till viss del planeras men blir som det blir. För oss har det blivit en älskad dotter och en älskad son och varje dag är jag tacksam och förundrad över hur just vi har kunnat ha en sådan tur.

Therese och Tommy med Hedvig och Gustav